

הפור השביעי

דינה של התקפה

ועבודת המציאות בקשיחות הגיון
הפריץ וחסות הבן
לאשר ילחש וידקלם ויפגן
אומרות את דברן העז:

במסע מדיני שהפך לב עולם וצורי התנפדות ממקומם העתיק.
במסע הבקעה מדינית אמיצה מחומה אל חומה ממכשול אל מכשול,
במתיחת השיחות עד פקיעה אחרונה עד הקו שאחריו הפדירות והריק
בנכונות המדינה והעם לעמד בכל ענש ושאת בכל על.
בכחם של כל אלה השג — מה השגז — אולי כל הנמן להשיג.
ואשרי היודע כי יש רב מות. ואשרי הרואה את עצמו כל יכול.

איש בינינו לא סח: לא נסג בשום תנאי
כי אמרנו: הסג לא נסג ריקם!
הנשארנו בלא כלום? בין ספק וודאי
קמים דין ומציאות ונושאים קולם:

השגנו דברים אשר עד לסיני לא נראו לנו אף בחלום:
השג אשורן של אמות העולם לגרוש צבא מצרים מחוף המצרים,
הוטלה בספק מוחשי וברור זכות מצרים בגבול הרצועה, שכך ויום
אותו ועף שואף שצות כי זה חטא ובניון הסעיפים המתוכים בספרים,
השגו סכויי מרחבים חדשים ופתיחת שערים לא נודעו עד היום,
סכויי התאורות לשגשוג ובצורה לעולים וכלים ופלדה לנצורים.

אמנם כן, אין דברים מבטחים בעולם. כל עוד אין הם כי אם חומים בעט,
כי סכוי בסכונ נאחו ודבוק, אבל מי שהטעים, ככוחש בעלי,
כי „תבוסה מדינית מתקלטה שקזאת לא נודעה בקורות העת“,
יש לו איזו תבל ציונית פרטית, אף שהוא ציוני כללי.

האם מרף הלב או היגע קבעו פי יחלט באשר יחלט?
קבעה הדעה כי המעט או הרב שהשג הוא הגבול שאחריו הפלימה,
שאחריו צפויה עמידת הסרוב לאבד את הפל (אם הוא רב או מעט)
ולחיות, הרף כל הנרה ועזה, למעילה באמון ולחטאת לאמה.

כן, קבעה, בין השאר, הסברה הפשוטה שהבעה כמספר (לא כדת הדקלום
כי כדת החשבון המקרה) מפי זה שעליו אחריות ההמשך —
כי אפשר וקהיר מתפללת לאל שגחליט לעת דין „או הפל או לא כלום“
ונסרב להסדר המצע ונוסיף לעמד ברצועה ולחוף שרם אשיך.

כי גחזיק בעמדת המצרים, לחוף ים שיוגף נישם,
מחרמים, השוכי עליה ומתות, נתוקים מפרזל ומנפס לצנור,
וקהיר וריאר ועמון ודמשק מתרשות את התחום בין כחנו ובין המושן
וסכיבנו עולם מתנפר ועוין בקרב האויב את איליו למצור.

עו האיש שנסוג ויכף לגלים,
יתכן וישנה אף לעו הסרוב
של חרות בצרוף ציונים קלליים—
כן, ישנות, לקחות בקרוב—

יתכן ובספרי הקורות על דף
יאמר לא בשפת קשלים
כי הנה זה אחד העזים בצעדי
וודאי לא אמר הקלים—

ולשתי מפלגות העובדים העומסות
שתבעו לומר „לאר“, מה יגד?
הן יודעות: לא הפחד מקני המסות
תמר דין, לא טרוס קצרה ומסת—

ולכן בשקרון על המשך השתוף
חרף קול השריקת המאזיבת פנת
הקבוד להן! עו הבנן השלוב
אם הפעם לא נעו אכני המסד!

דין נחתן. יתכן ותמר הוא מכל
לאנשי ונצבא סח תאמר ישראל
לרואים איך נמחה עקתוב עלי תול,
עמלם האדיר! מכצעם הגואל!

מה תאמר ישראל? היא תאמר: סילים,
טוראים וקצינים ומפקד צבא העם!
ליקה זה, בו הרדו וקפלו הדגלים,
הוא נדבק לבוא יום בו דגלי יונף רם.

יש תמורות למשה ושטחה, אבל
לא השטח, כי עצם תוכו של היש,
של הקם ונבקרא, הוא הניר בו נשתל
וישא פרוטיו מבצע קדש.

יתכן וקרובה, קרובה העת
בו נראה כי חרות סמנו בכל —
מספינות בימים עד מתרשת ואת
שנצלו בזכותו מכליה, לא בחול
גבלעו עקבותיה, תילים ומסקר,
כי בלב יום קחר שפניו לא כתמול.

כך תאמר ישראל ודמם תסב
ופנתה אל יושבי המסר
וידעה כי חובה קלפיהם הוא נחוב
האלם ויסודי בעפר
וידעו היא והם וצבאה כי קרוב
אור שחרית, אף הליל למשקל.